

KESL RYU SHOTOKAN
z.s./www.sk-kesl-ryu.cz, tel.:
777940769, e-mail: sk-kesl-ryu@seznam.cz,
kesl.karel@cabk.cz

ČEST, PŘÁTELSTVÍ, LOAJALITA

ZPRAVODAJ KESL RYU

5/2017

Listopad-prosinec

UVNITŘ TOHOTO VYDÁNÍ:

Tradiční Wakizaši v dobré formě...	2
Generali CUP- návrat na ztracené pozice...	2
Renshi, kyoshi... tituly které nechápe-me...	3
NP těch starších příjemně překvapil...	4
Asociace, federace. Unie...a jak se v tom vyznat...	4

Nejdůležitější body:

- Výroční schůze našeho klubu je ve středu 20.12. od 17:00 hod. Bylo by vhodné, kdyby jste si předem všichni udělali čas, včetně rodičů a dalších. Schůze je pouze 2x do roka! Svoji účastí demonstujete svůj zájem o klub o dění v něm.
- Zimní camp bude od 24.2. do 3.3.2018 v Polevsku, další informace budou následovat, včetně letního campu, který bude od 30.6. do 14.7.2018.

PŘED REPUBLIKOU MÍRNÝ OPTIMISMUS

Jedna z posledních soutěží před MČR ČSKe, Vánoční pohár Mladé Boleslavi je vždy dobře obsazenou soutěží a tak bylo možné si udělat opět kontrolu, zdali snažení být lepším karatekou se daří a nebo stagnuje. Mytí hlav bude jako vždy na tréninku:-) a zde hodnotíme pouze pozitivita, která díky zisku 14 medailí jsou určité v převaze i z důvodu, že díky zisku tohoto počtu medailí se zase po dlouhé době náš klub umístil ze všech zúčastněných na 3.mís

ku pouze mírný. Výborně zabojovala a dá se říct jako normálně **Veronika Rešová** a získala pohár pro vítěze a vítězství vybojovala i v kata duo s Valentýnou Hrazdírovou. Standardní výkon v kumite předvedla i **Barborka Šťastná** v kumite, zde i ona vybojovala zlato a přidala i cenný bronz v kata. Hodně dobře se prezentuje **Luboš Hrazdír** jeho dobré a chytré kumite mu vyneslo vítězství a přidal díky stále se zlepšujícím katám medaili i zde

medailovou sbírku uzavřel **David Nový** v kata. Rozhodně ale

mimo medailistů je třeba zmínit Zdeňka Šimona, Marka Kučeru a Valču Hrazdírovou, kterým medaile unikla doslova o fous, ale 5.místo velmi nadějně do budoucích bojů. Jako vždy velký dík obětavým koučům Kačce i Hance, které nezištně pro naše mladé karatisty vyměnili celý volný den za sobotu ve vydýchané hale. Dík patří i rodičům, kteří jako vždy své ratolesti přivezou a celý den protřpí na tribuně. Jen při opět spíše prosba. Nesnažte se koučovat svoje děti, pokud jste na tatami nezávodili nějaký ten rok. I když to myslíte dobře, děti z vás cítí nervozitu i určitý tlak na sobě nezklamet. Kroužením kolem narušujete jejich koncentraci a klid....

tě! Pochopitelně jako trenéři zůstáváme nohama na zemi a radost z medailí nemůže zavírat oči před nedostatky, které se jen těžko a pomalu odstraňují, tak že o timismus jak bylo řečeno v titul-

a sice bronz. Pozitivní byl i výkon **Kristýny Čermákové**, která získala stříbro v kategorii ml. žákyň. Stříbro vybojovali i **Matyáš Kloubek** v kata st.žáků a radost si udělal i **Jan Stránský** v kata ml.žáků. Bronzové se „pochlápili“ **Veronika Šťastná** v kumite, **Valentýna Hrazdírová** též v kumite, **Mikuláš Pater** v kata, **Ondřej Čermák** v kumite a

JEŠTĚ JEDNOU O TABULCE NEJLEPŠÍCH NAŠEHO SK

Tabulka nejlepších karatistů mě osobně zabere dost času, ale pokud máte pocit, že v ní najdete nějaký systém, věřte, že na těžko přijdete. Soutěže a jejich bodování je jen okraj, protože nejlepší karateka není pouze nejlepší závodník. Nejlepší je ten, který je pro ostatní příkladem a vzorem. Docházkou, prací pro klub, tréninkovou morálkou, chováním i vystupováním. Body přibývají, ale také ubývají, např. za neomluvenou

sledovanou, tréninkovou jednotku, nevhodné chování na soutěži, tj. zvláště v soupravě blbnutí na tatami, zmačkané karategi na tréninku atd. Plusové jsou mimo soutěže za pomoc např. při soutěžích, za získání vyššího STV, za účast na seminářích a ostatních akcích které pořádá náš sk atd. Z důvodu že děláme sportovní karate a i výsledky dělají dobré jméno klubu, ti s vyšším STV pokud se neúčastní soutěží,

body se jim pochopitelně berou. Pokud tedy máte pocit, že jste dobrý karateka a nejste v tabulce a nebo někde dole, je to tím, že je to váš pocit. Ti nejlepší a to i ti, kteří jsou hodně mladí, jsou v čele tabulky, jsou to ti, ze kterých by si mohli vzít příklad někteří starší (nemyslím ty o trošku starší, kteří mají své povinnosti a jsem rád že je mám), a dokonce vyšší STV, kteří si bohužel příkladem příliš nejsou...

TRADIČNÍ WAKIZAŠI NAŠI V DOBRÉ FORMĚ

Kdybychom žili pouze z toho, co bylo, už staly by nám jen nostalgické vzpomínky na časy minulé, když nás na soutěže jezdilo pravidelně kolem 30 a málokdy se stalo, že bychom nebyli nejlepším klubem nebylo by možné karatistickou káru táhnout stále dál. Doba se mění, Praha není nejideálnější pro rozšiřování základů jakéhokoliv sportu a karate se věnují spíše více slečny a mamánci - šampióni se věnují vyšívání:-). Nejspíš dochází na slova Sybily:-). A tak jak již bylo řečeno, místo aby nás reprezentovali na soutěžích ti, kteří měli převzít pomyslnou štafetu od svých úspěšných předchůdců, musíme se opět spoléhat na naše nové naděje a je skvělé, že se derou vpřed a přináší tak radost sobě, rodičům i trenérům. Než se ale vrátím k tomu nejdůležitějšímu a to k našim borcům, kteří vybojovali 13! medailí, chtěl bych touto cestou poděkovat skvělému týmu rodičů, kteří nejen děti k přivezou a celý den trdnou na soutěži, ale svým přístupem dělá jí super atmosféru, kterou závodník a hlavně dítě potřebuje prioritně. My, nebo naše děti dělají sport. To znamená, že jednou můžeme být jedničky a jednou je den blbec. Známe to v osobním životě a také si nemůžeme nadávat. Ani to, že jsme se někdy realizovali v jiném sportu, nám nedává oprávnění kritizovat potomky soutěžící v karate, protože právě bojová umění

mají určitá specifika, která ten, který karate „dobře“ nedělal, nezná. Ale zpátky k našim borcům. První zlatou pro náš klub vybojovala, už by se dalo říci pravidelná medailová přispívatelka **Veronika Rešová** v kata ml. žákyň. Bronzovou medaili

vybojovala kategorii **Valentýna Hrazdírová** a i **Kristýna Čermáková** v kategorii 7. kyu nejela špatně a 5. místo bylo slušné. Příjemným překvapením byl výkon **Marka Kučery**, zaje jak profesionál a vybojoval super bronz. Pak se pustili do akce ti o kousek starší a ani zde jsme nevyšli na prázdko. Nejdřív další pravidelná medailová dodavatelka **Barborka Šťastná** svými pěknými katami vybojovala pohár pro vítěze a určité zlepšení pomohlo i k bronzové medaili **Honzovi Stránskému**. **Luboš Hrazdír** konečně začíná prodávat svoje zkušenosti a v kata zvítězil celkem s přehledem. Stejně výrazně zlepšeným výkonem a konečně medailí s barvou bron-

zu završila svoji snahu **Veronika Šťastná**. Pak už se realizovali naši jediní oběťtavi ve starších kategoriích, kteří si uv-

ědomují, že jméno klubu dělají prioritně výsledky, zabývali, a ty medaile nám přinesli:-). **Hanka Vašíčková** super stříbro, **Jáchym Hořák** bronz v kata juniorů i mužů a **Kačka Keslová** stejný kov v kata masters. V kumite takřka bezchybný výkon **Barborky Šťastné** a bronzová medaile. Velmi dobrý bojovní výkon předvedl i **Luboš Hrazdír** a i on bronzová medaile. Bojovně se předvedl i **Ondra Čermák** na medaili to sice nestačilo, ale každý zápas je v bojovém umění přínosem a přímo úměrný výkonnostnímu vzestupu. Na závěr všem gratulace, nepodceňujeme, ale ani nepřeceňujeme a vycházíme z toho, že samotné soutěžení musí být jednak pro radost a jednak pro rozvoj optimální psychiky každého, ať z vítězství tak z porážek.

GENERALI CUP V ÚSTÍ NAD ORLICÍ, NÁVRAT NA ZTRACENÉ POZICE

Jak už bylo několikrát řečeno, není možné nostalgicky vzpomínat na doby, když nás klub odjížděl z většiny soutěží jako klub neúspěšnější. Doby kdy Praha vládla i díky našemu klubu českému karate, je nenávratně pryč a určitě to není trenéry, ale jiný životní styl velkých měst prostě většině sportů nepřeje. O to je větší radost, když náš klub stoupá opět do výšin českého karate. Slušně obsazená soutěž

Generali CUP toho byla dokladem a nás může těšit, že se o to zasloužili hlavně ti mladí a nadějní borci. A kdo se o těch 20 medailí ze soutěže zasloužil. V první řadě

vítězové svých kategorií a sice: **Vašíčková Hanka**-kata, **Barborka Šťastná** nejen v kata, ale zazářila i zlatem v kumite, **Jáchym Hořák** super výkonem v kata juniorů a přidali i cenný bronz v kata mužů a aby toho nebylo málo, přidali stříbro v kumite. Dále **Matyáš Kloubek**-kata, **Vojta Andrš** v kumite, **Luboš Hrazdír**-kumite, přidali i bronzovou medaili v kata a zlatou sbírku doplnila **Veronika Rešová**. Stříbrné medaile získali a radost udělali **Kristýna Čermáková**

vá-kata, **Ondra Čermák**-kumite, **Mikuláš Pater**-kata 7. kyu a dokonce dvě stříbra si vybojoval v kategorii 7. kyu kata i kumite **David Nový**. Neméně cenné medaile a sice bronzové vybojovali **Kačka Keslová**-kata, **Zdeněk Šimon** v kumite a i **Valentýna Hrazdírová** si vybojovala dvě medaile a sice za kata i kumite. Počítají se na takových to soutěžích, kde se prezentovalo takřka 400 závodníků z celé ČR i pátá místa a ty vybojovali **Ondra Čermák** v kata, stejně tak **Veronika Šťastná**-kata a **Kristýna Čermáková** v kumite. Vůbec **Verča Rešová**, **Valentýna Hrazdírová** i **Kristýna** zasluhují velkou pochvalu, za bojovní výkon v kumite, kde nemají ještě dostatek zkušeností. Ostatní zvláště **Barborka**, **Jáchym**, **Luboš** hodně potěšili svým přístupem i výkonem v kumite, trenér si lebedil a posílá všem velký dík, za ten nejlepší dárek k svátku. Velký dík jako vždy i rodičům. Je obdivuhodná jejich obětavost protože celý den sedět v hale, je daleko těžší než samotné závodění. Díky!!!!

RENŠI-KJÓŠI-HANŠI TITULY KTERÉ MNOHDY NECHÁPEME

Ačkoliv už bylo tématu japonských výrazů v karate věnováno mnoho článků v různých odborných časopisech i na internetu, stále do kola je možné narazit na nejružnější chybnou interpretaci tzv. titulů v japonských bojových uměních. A co víc, největší guláš v tom většinou mívají ti, kdo se nějakým titulem rádi podepisují. Pojdme si to alespoň zhruba shrnout. Začít můžeme oslovením a tituly. Určitě jste na ně narazili, když ne ve vlastním dódžó, tak aspoň na nějakých stránkách či člancích. Kóhai, sempai, sensei, šišó, šihan, sósai, kančo, renši, kjóši, hanši atd. je jich opravdu celá řada. Všechny mají však jednu společnou vlastnost. Nikdy se nepoužívají, když mluvíme o sobě samém! Jako celá komunikace v japonštině se i tato oslovení řídí striktními hierarchickými pravidly. Začneme tedy odspoda. **Kóhai:** Označujeme tak všechny, kdo jsou v dódžó, ale třeba kdekoliv jinde kratší dobu než my, případně mají nižší technický stupeň, nebo jsou mladší. Nutno říct, že slovo kóhai se běžně jako oslovení nepoužívá a místo toho stačí za jméno připojit „kun“. Jde tedy pouze o vyjádření hierarchické vztahu, když mluvíme o třetí osobě. **Sempai:** Je opakem kóhaie. Je to označení všech, kteří jsou starší, technicky vyspělejší kromě učitele. Na rozdíl od předchozího termínu se slovo sempai běžně používá jako oslovení a je tedy možné na někoho za volat třeba „Honzo-sempai!“ a nedopusťte se tak žádného faux pas. Je třeba si uvědomit, že označení sempai / kóhai nemá nic společného s technickým stupněm. Často se lze dočíst o dělení stylem 8.-5. kjú-kóhai 4.-1. kjú-sempai atd. Ve skutečnosti nezáleží na tom, jaké kjú dotyčný má, ale pouze na tom, v jakém vztahu je k vám samotným, tedy k tomu kdo oslovení použije. Slovo sensei je složené ze dvou jap. znaků sen/saki-dříve a sei/umu, umareru - narodit se (ostatní znaky nemá zde smysl vypisovat). Sensei tedy znamená dříve narozen. To si ce opět nemusí být nutně pravda, ale je dná se o ustálený výraz, který se používá pro vážené a významné osoby. Nemusí jít o bojová umění, sensei můžete oslovovat lékaře v nemocnicích, právníky a politiky. S tímhle slovem je největší potíž, pokud jde o použití v našich končinách. Zdálo by se sice, že podle japonské etikety musíte svého učitele karate oslovovat vždy sensei, podle stejných pravidel je však neslušné to po karatistech, ze strany trenéra, vyžadovat. Stejně jako u předchozích dvou oslovení však nejde o žádnou hodnotu, ani titul. Neznamená to tedy, že když máte 1. dan jste automaticky sensei. Tím budete po-

uze pro lidi které budete učit... **Šišó:** Slovo, které u nás není běžně používané, ale které nejlépe vyjadřuje vztah žák - učitel. Pokud o někom řeknete, že je váš šišó, znamená to, že vy jste jeho deši spíš učeň než student. Nejde tedy o běžný vztah sensei-seito (učitel-žák), který je obvyklý u nás. Vztah šišó - deši je osobní, neboť senseiů můžete mít každý více, popřípadě tak oslovovat i další autority, zatímco šišó je pro vás pouze jedna osoba. Ta, co vás přijala do učení. **Sósai:** To je dost tenký led. Sósai vyjadřuje v podstatě pozici „vůdce“. Ačkoliv je použití tohoto slova po měrně široké, drtivou většinou se jedná o vedoucí představitele nějaké organizace. Je tak možno označit vedoucího politické strany, ale také nějaké sekty, či bosse jakuzy. Slovník je jedna věc, avšak v běžně používané japonštině při dotazu na tento výraz u rodilých Japonců přišla shodná odpověď: „Vůdce... ale s takovým diktátorským nádechem... možná Hitler. V bojových uměních se s pojmem sósai setkáváme pouze v Kyokushinkai, kde je na zván zakladatel Ójama Masutacu. **Sóke:** Tento pojem je našťastí mnohem jednodušší. Sóke je prostě hlava rodiny. V případě karate tak označujeme nejvýše postaveného učitele v naší vlastní linii rjú nikoliv všeobecně rjú (to vlastně ani není možné). V pojmech **šógó** panuje asi nej-

větší zmatek. Tak že to vezmeme zgruntu. Označení „**kjóši a hanši**“ se v tradičních japonských uměních používaly takřikajíc odjakživa. Jde o výrazy z dob, kdy byl celý kjú / dan systém ještě na „houbách“ a o nějakém karate v Japonsku nikdo neslyšel. **Kjóši** je zhruba přeloženo jako učitel a **Hanši** jako mistr nebo tedy ten, kdo je ostatním příkladem. Z více, či méně formálních oslovení udělal tituly až Dainippon Butokukai, úřad pro registraci a systematizaci všech japonských bojových umění. Butokukai svoje založení datuje do roku 1895 a jako první krok postupu zavedení řádu do světa bojových umění. Hned v tomto roce uděluje 15 titulů **seirenšó**. Jde zhruba o uznání usilovného tréninku a tit. seirenšó je používán až do r. 1934, kdy je nahrazen výrazem renši. Tituly kjóši a hanši se poprvé objevují v roce 1902 a spolu se seirenšó (renši) jsou udělovány až do roku 1946, kdy

je současně se zákazem cvičení bojových umění Butokukai rozpuštěna. Lze tedy říct, že tituly renši, kjóši a hanši potkal stejný osud, jako kjú / dan systém, včetně barevných pásků. Nyní prakticky nemají žádná ustálená pravidla a jednotlivé organizace je udělují samy, na základě vlastního uvážení. Obvykle je možné se setkat s rozlišením podle danů, tedy 5.-6. dan renši, 6.-7. dan kjóši a 8. dan a výše hanši. Jaký mají tyto tituly smysl bez jednotné hodnoty, je samozřejmě na uvážení. Plošně zavedení kjú/dan do karate na Okinawě tak proběhlo až po Miyagiho smrti, tedy po zániku Butokukai. Tento krok byl spíš výsledkem popularizace karate a nutnosti alespoň nějakého systému v rámci nově vznikajících organizací. V současnosti jsme svědky užívání titulů renši, kjóši a hanši v různých organizacích karate ale... Karate by člověka mělo rozvíjet i co se charakteru týče a už samotné psaní danů za jméno je velmi sporné. V Japonsku je podepisování s titulem bráno jako projev chvástání a i přesto, že se u nás se ve spojení s výcvikem karate velmi často mluví o skromosti, jsme svědky stále delších a delších podpisů místních renomovaných mistrů. Svádí to k myšlence, co se stane dál. Až už budou mít i u nás všichni za jménem kromě danu i titul renši, kjóši, hanši a bude se potřeba vůči ostatním vymezit nějak jinak. Kdysi se žák se na tyto tituly ptal i svého učitele, rozhovor mohl probíhat asi takto: Žák: „**Sem tam se setkávám s tituly za jménem. Co to vůbec znamená?**“ Sensei: „**Vůbec nic, nemají žádný význam. Kdysi měly, teď si je každý dává jak se mu zachce.**“ Žák: „**To nechápu.**“ Sensei: „**Chceš být renši? Mně je to jedno, klidně se tak podepisuj. K čemu je to ale dobré, to by sis měl v hlavě srovnat sám.**“ Žák: „**Takže můžu?**“ Sensei: „**Jak chceš... a když jsme u toho, proč ne rovnou hanši? Jestli si přeješ, na místě ti vypíšu certifikát na 10. dan. Ale jde o to, jakou bude mít hodnotu. Chceš si psát za jméno 10. dan?**“ Žák: „**Hmmm, nechci.**“ Sensei: „**Tak vidíš, čísla a slova, to není vůbec k ničemu.**“ A jak říkáme my, starí karatističtí harcovníci: Na co je dobré honosit se vyššími mistrovskými stv, pokud jsme již opustili cestu DŌ. Ukázaná platí! STV má cenu pouze tehdy, pokud je bojové umění součástí našeho života.

NP TĚCH STARŠÍCH PŘÍJEMNĚ PŘEKVAPIL..

To že jsem realista a snažím se zůstat vždy nohama na zemi a karate nevyjímaje bych řekl je všeobecně známé. Proto jsem si bez jakéhokoli podceňování našich borců, na 3.kole NP seniorů, juniorů a dorostu žádné přehnané medailové iluze nedělal. Faktem ale bylo, že většina našich se ukázala v tom nejlepší světě a už samotný počet (11) našich karatek byl vysoce nadstandardní. Kdo se představil jako neúspěšnější byla jako se dá říct už tradičně Zuzka Augustinová, která dokázala v silně obsazených kategoriích kata ženy i U21 získat obě zlaté medaile.

Hezky se dívalo na návrat fenoména tatami Jindry Pilmanna, který demonstroval, že čas a věk není v karate limitem ve srovnání s těmi nejlepšími. Jeho zlatá v kumite byla přehlídkou taktiky a zkušenosti v kumite, stejně jako bronzová medaile v kat bez rozdílu hmotnosti. V katách žen měla Nikola Jůzová těžký los, ale v kategorii U21 předvedla všechny svoje katistické přednosti a našla přemožitelku pouze v Zuzce a tak super stříbro. Hezky se prezentoval

kumite i Kuba Slanař a kdyby v půlce finále nedošla koncentrace a možná i fyzika, mohlo to dopadnout i lépe. Ale opět velmi cenné stříbro. Stříbrnou medaili v kumite vybojoval i Libor Podroužek v kumite a tak čest kaťáků ještě musel zachraňovat Filip Smutný, který se lepší závod od závodu, zabodoval s růstem a podařil se skvělé stříbro. Ani Luboš Hrazdír nevyšel na prázdko, kata velmi slušné 5.místo a v kumite se už prakticky stále prezentuje pro všechny soupeře jako nebezpečný protivník a i zde velmi dobrý výkon a bron-

zová medaile naprosto zasloužená. Návrat na soutěžní tatami oslavila Erika Hubková stejným kovem v kumite a i tady to byl velmi slušný výkon. Nakonec i Veronika Jůzová 5.místem dobře zabodovala a i když se tentokrát nedařilo medailové Hance Vašíčkové ani Jáchymovi, ostatní z klubu je podpořili a o tom to sportování je. Pozitivní by-

la i účast našich mladších závodníků i kteří to měli jako učební materiál pro další osobní růst i když za tuto skutečnost spíše poděkovat rodičům, že dítky vyvezli. Rozhodně tedy s deseti medailami velká spokojenost a hlavně některé výkony demonstrovaly určitý posun, což je nejdůležitější. Všem tedy velká gratulace!

ASOCIACE, FEDERACE, UNIE A JAK SE V TOM VYZNAT

Natahuj se vždy tak, jak máš dlouhou postel. Jeden z mých oblíbených citátů, nemaje nic společného s podceňováním sama sebe. Co z tohoto citátu vyplývá musí každý v životě pochopit sám včetně nalezení „parke ty“, kde si sami uvědomíme minimum i maximum svých limitů v jakémkoliv konání. Sport nás toto učí, ale v drtivé většině sportů se jedná o nekompromisní a tvrdá pravidla. To znamená buď patříš do absolutní špičky, patří ti výhody, užíváš si pohárů, medailů a slávy a nebo nedosáhneš absolutního vrcholu a musíš sportovat pro radost, zdraví a osobní uspokojení. Motivace je jeden z nejsilnějších povolených dopingů, bez kterého se těžko sportuje. Karate je částečně životní cesta i životní postoj, ale to vnímáme až mnohem později, většina karatek-sportovců nikdy. Než tedy dosáhneme určitého poznání v bojových umění, je třeba hledat všechny možné formy motivace, zvláště u mladých závodníků. V karate máme tu výhodu, že v honbě za penězi a egem „mocných“ máme několik světových federací, které se snaží každá pod sebe vtáhnout co nejširší základnu, získat co nejvíce peněz z členských příspěvků, z dotací a hlavně si pohládít ego toho opravdu výjimečného v karate. Pro nás jako trenéry to má však velkou výhodu. Díky těmto asociacím, federacím a uniím můžeme jako motivaci nabídnout karatistům od

těch nejmladších a začínajících až po ty nejstarší masters účast na mezinárodní soutěži ME a MS, na což v drtivé většině statisíce sportovců v ostatních sportech čekají marně a nikdy se nedočkají. Základem českého karate je Český svaz karate. Zde jsou povinně registrováni všichni, kteří chtějí dělat oficiálně karate a závodit na soutěžích. ČSKe je členem světové a evropské WKF-EKF. Účast na ME a MS je vyhrazeno pouze pro jednoho nejlepšího z ČR. Navíc vedení ČSKe doposud nepochopilo jeden základní fakt, že WKF je vysoce „profesionální liga“, kde na případný úspěch mají šanci pouze profesionální sportovci, věnující se výhradně karate a přípravě na soutěže profesionálním systémem každý den a jsou za to patřičně ohodnoceni, koneckonců jako ostatní špičkoví sportovci v ostatních sportech. U nás nikdo takový není, proto představa, že kdokoliv přiveze medaili je sci-fi. Abychom nebyli na těchto MS a ME pouze turisté, bude muset ČSKe přistoupit na běžný model většiny států a mít dva až tři profesionály, nebo alespoň poloprofesionály. A pokud se někdo z těch opravdu mladých těší, že by jednou mohl stanout na olympiádě, zase špatná zpráva. V roce 2020 sice bude ukázkový sport karate, ale následně bude opět velký boj o to, které karate se na příští další olympiádě prezentovat a podle

zatím mlhavého modelu karate na OH se Česká republika vůbec nedostane. Tím se dostáváme k druhé nejsilnější světové asociaci WUKF, pod kterou spadá Česká asociace budo karate. Nebudem mluvit o „druhé lize“. Jsou tu trochu jiná pravidla (jako karate za starých časů), ale motivace je v široké sféře od těch nejmenších, začínajících až po ty nejstarší. Až 8 závodníků v jedné kategorii může startovat za stát v jedné kategorii a tím drtivá většina sportovců může nadechnout atmosféru ME a MS. Pokud někdo považuje tuto unii jako podřadnou, je třeba si uvědomit, že na těchto soutěžích se sejde až 4000 závodníků a získat zde medaili je tím pádem velmi těžké, zvláště v kumite, kde neexistuje repasáž ve smyslu reálného boje. Prohrál si, končíš. A vracíme se k začátku. Natahuj se vždy tak, jak máš dlouhou postel. Jsi pro profesionál a cvičíš na profesionální úrovni každý den? Pak máš šanci se „možná“ podívat na MS WKF. Jsi amatér a snažíš se? Pak o proti jiným sportům máš šanci zažít atmosféru MS a MS. Toť vše. Příště si povíme o UWK, S.K.I.F., FSKA, WKC, WSF a dalších. Základem je sportovat pro radost. Nikdo nevíme co bude zítra, jak se budeme vyvíjet a co nám život přinese za priority. Proto každá možnost, kdy si můžeme udělat radost je třeba využít. A natahuj se...znáte ne?:-).